

ЦППРВ: про міжнародну допомогу, зарплати і мотивацію

Про стан справ на ДСП «Центральне підприємство з поводження з радіоактивними відходами» розповідають т.в.о. гендиректора підприємства Ігор Рибаченко і лідер профспілкової організації Андрій Куделя.

ВІДНОВЛЕННЯ ПІСЛЯ ОКУПАЦІЇ

Основні сховища Зони відчуження, на щастя, не були пошкоджені під час нашествия окупантів, однак майну ЦППРВ було завдано колосальної шкоди. Те, що не змогли вкрасти, агресори по-варварськи розгепали на кавалки. Однією з перших установ, яка долучилася до допомоги Чорнобилю, була Атомпрофспілка. Поступово, спільними зусиллями держави і міжнародних донорів, потужності ЦППРВ вдалося відновити майже до довоєнного рівня.

ПРІОРИТЕТНІ ЗАВДАННЯ

Сьогодні ЦППРВ приймає відходи від ЧАЕС, від ДСП «Радон» та вживає заходів, які дозволять приймати РАВ від інших українських АЕС, склади

яких забиті «під зав'язку». Якщо їх не розвантажити, атомні станції муситимуть зупинити свою роботу вже за 5-7 років.

Нових траншей на ПЗРВ «Буряківка», що будуються нині, має вистачити для захоронення тих 30 тисяч тонн низькоактивних РАВ, які наразі накопичені. Це дасть змогу звільнити на станційних сховищах місце для зберігання середньо- та високоактивних відходів. Разом з алгоритмом, за яким слід утилізувати низькоактивні РАВ, ЦППРВ також має відпрацьований механізм прийому та зберігання солебітумного компаунду.

Для вирішення проблеми транспортування відходів було залучено міжнародну допомогу. Єврокомісія дала згоду на фінансування будівництва залізничної колії до комплексу «Вектор» і до ПЗРВ «Буряківка». За умови повного надходження коштів та вчасного проходження необхідних бюрократичних процедур проєкт можна реалізувати за півтора роки. Доки будівництво триватиме, можна задіяти транспортну структуру ЧАЕС із подальшим перевантаженням.

КВАЛІФІКАЦІЯ — ДОСТАТНЯ.

ТА ЧИ ДОСТАТНЯ МОТИВАЦІЯ?

На рівні держави є розуміння того, що ЦППРВ — єдине в країні підприємство, спроможне забезпечити прийом, зберігання і захоронення РАВ. Завдяки цьому ЦППРВ — найменш проблемна, порівняно з іншими, установа Зони відчуження. Усі 950 працівників мають бронювання. Кожен має змогу вчасно пройти медогляд. Повільно, але планомірно триває ремонт житлових приміщень. Організовано логістику для персоналу

та якісне харчування. До складнощів належить забезпечення спецодягом.

Однак найпроблемнішим питанням лишається оплата праці. Достойні зарплати отримує лише керівництво. У разі підписання нової Галузевої угоди є підстави розраховувати на підвищення окладів і для робітничих спеціальностей. Цей крок є необхідним, адже частина завдань, здійснюваних працівниками ЦППРВ, пов'язана з підвищеною небезпекою. Для роботи з радіоактивними відходами працівники мають бути достатньо кваліфікованими (це забезпечує власний навчальний центр, який має ліцензію для навчання персоналу). Проте не кожного фахівця можна вивчити власними силами. Серед співробітників ЦППРВ є представники унікальних професій. Зокрема, це IT-спеціалісти, котрі мусять поєднувати досвід у програмуванні з глибоким знанням специфіки галузі, в якій вони працюють. Комерційні структури можуть запропонувати айтішникам зарплати, більші в рази.

Молодь, яка планує пов'язати своє професійне життя з енергетикою, дивиться у бік НАЕК і не прагне працювати у Зоні відчуження. Тут лишаються тільки ті, хто готовий працювати у вихтовий спосіб, ті, хто вже звик до місцевих реалій.

ПОЗИЦІЇ — РІЗНІ, БАЧЕННЯ — СПІЛЬНЕ

Згадуючи перші дні перебування у Зоні відчуження, Ігор Рибаченко зізнається, що у перший приїзд почувався дуже некомфортно, боявся радіації настільки, що вирішив ночувати не в готелі, а у своїй машині (і так, колеги переживали, куди він подівся); але з часом звик до Чорнобиля,

Встановлення Дошки пам'яті на честь загиблих працівників — профспілкова ініціатива

полюбив його напоєне ароматом хвої повітря. Андрій Куделя, навпаки, завжди почувався у місті спокійно — це його рідні краї, він народився в селі, що межує з 30-кілометровою зоною. Але обидва вони усвідомлюють: сподіватися на те, що людей вабить до Зони відчуження її своєрідний шарм — марно. Потрібно докладати усіх можливих зусиль до того, щоб утримувати персонал, покращувати умови праці та побуту. Оскільки кожна зі сторін цілісно бачить ситуацію на підприємстві, рішення ухвалюються з огляду на реальні можливості.

Зокрема, всі погодилися з пропозицією профспілки відремонтувати і оснастити спортзал: адже саме спорт стає найкращим порятунком від стресів. Справжньою віддушиною у місті, де немає жодної іншої культурної інфраструктури, був клуб. Працівники Чорнобиля з ностальгією згадують душевну атмосферу, яка панувала на концертах самодіяльності, радість, яку викликали приїзди артистів. Відновлення клубу буде підтримано без вагань, переконує Ігор Рибаченко.